

Có Một Cuộc Chia Tay Như Thế

Contents

Có Một Cuộc Chia Tay Như Thế	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	3
5. Chương 5	4

Có Một Cuộc Chia Tay Như Thế

Giới thiệu

Dù có kìm nén và giả tạo bao nhiêu thì nước mắt cô vẫn rơi cho một kết thúc. Ngày ấy, vì rảnh rỗi ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-cuoc-chia-tay-nhu-the>

1. Chương 1

Dù có kìm nén và giả tạo bao nhiêu thì nước mắt cô vẫn rơi ột kết thúc.

Ngày ấy, vì rảnh rỗi chưa có người yêu và vì 80 tin nhắn chỉ 3.000đ của Viettel mà cô đề nghị chị bạn trong lớp học cho số ai đó làm quen. Ban đầu, cô cũng chỉ nói cho oai thể thôi chứ kỳ thực cô cũng không biết nhắn làm quen như thế nào, mà nhất là cô – dù sao cũng là con gái theo cách mà cô vốn nghĩ, không nên chủ động. Nhưng lúc đó nhờ chị bạn cầm điện thoại nhắn tin nhắn mở màn nên giúp cô “thuận buồm xuôi gió” trong “công cuộc” làm quen của mình. Cũng chỉ nghĩ nói chuyện điện thoại, nhắn tin cho vui thể thôi nhưng có lẽ duyên trời run rủi thế nào mà họ quyết định gặp nhau vào tối thứ 7. Kể ra lúc đó cô khá liều mạng khi một mình tới gặp một người không hề quen biết.

Lần đầu tiên gặp nhau, cô và anh cũng chẳng dành cho nhau ấn tượng đặc biệt nào, vì cô – một người con gái quá đỗi bình thường, đúng hơn cô không xinh đẹp, không có gì đập vào để hút ánh nhìn của một người

con trai. Còn anh, đối với cô “Trời ơi sao nhìn già và có vẻ đều đều đến thế”. Có lẽ sự gấp gáp ấy cũng làm thất vọng nơi cô, vì dù sao “một anh chàng đẹp trai thì vẫn hơn”. Nhưng với suy nghĩ là bạn, cô vẫn đồng ý gặp anh những lần hẹn tiếp theo. Và rồi họ yêu nhau lúc nào không biết. Cả hai đều xác định tới với nhau, đã từng giới thiệu với gia đình hai bên và dự định năm nay sẽ làm đám cưới.

Cô và anh là mối tình đầu của nhau, nên tình yêu của họ luôn đẹp và mới mẻ. Trong khoảng thời gian đó, anh luôn tận tình quan tâm và chăm sóc cô, cô thích gì, muốn gì, chưa cần nhõng nhẽo là anh đã chiều cô. Hơn 1 năm quen nhau, cô bị ốm 3 lần, lần nào sau giờ làm anh cũng là người phải chạy hơn 15km để ra chăm sóc cô. Anh đi chợ nấu ăn, bắt cô uống sữa, nước cam... Trước khi ra về bao giờ anh cũng phải cầm được hộp sữa cô uống xong bỏ vào bao rác, chẳng thể mà từ chối anh, ai cũng kêu cô “dạo này mập ra à”, và theo như anh nói, có “hơi anh” nên thế. Ngẫm lại cũng đúng như thế thật.

Anh lúc nào cũng nghĩ về cô, luôn mong những điều tốt cho cô cho dù anh có như thế nào. Lúc nào anh cũng phải kiềm chế bản thân để tránh cho những trận giận hờn vô cớ của cô, anh một mình vun vén ới quan hệ đó. Thời gian trôi qua, anh chợt nhận ra cái tình cảm anh dành cho cô không giống ban đầu nữa, anh cố gắng lấp đầy cái khoảng trống đó để vun vén tiếp ới quan hệ. Anh không dám nói cho cô vì sợ cô buồn và suy nghĩ nhiều vì anh quá hiểu tính của cô, yếu đuối và sẽ khóc thật nhiều. Có lẽ anh đã sai vì suy nghĩ đó, tình yêu không bao giờ có thể tốt đẹp khi chỉ một người biết cố gắng, nó phải được vun đắp, xây dựng, cố gắng từ cả hai nhân vật chính. Vì thế, dù có cố gắng, dù có đấu tranh tư tưởng thế nào anh cũng không thể lấy lại được cái cảm xúc ban đầu ấy, điều đó khiến anh ngày càng cảm thấy mệt mỏi hơn.

2. Chương 2

Cô là con gái út, trên cô có 3 anh trai, chẳng thế mà cô luôn nhận được sự cưng chiều của mọi người trong gia đình. Và dù khi bố cô mất, cô đã hoàn toàn thay đổi cái bản chất “con gái rệu” ấy để mạnh mẽ và tự lập, người lớn hơn nhưng cô vẫn nhận rất nhiều sự bù đắp tình cảm của mẹ và các anh trai. Và khi vào Đại học, mặc dù bạn cô kêu cô người lớn, chín chắn, nhưng thực sự cô vẫn nhận được sự chiều chuộng của mấy đứa bạn thân. Và chính những điều ấy làm cô trở nên ích kỷ, và có cái “Tôi” vô cùng lớn, cô chỉ biết nghĩ tới cảm xúc của mình mà không nghĩ cho anh. Lâu lâu anh không ra, không nhắn tin, gọi điện là cô lại nghĩ anh không quan tâm, cô lại giận hờn một cách vô cớ. Cô luôn có cảm giác an toàn với tình cảm mà anh dành cho cô, vô tư hưởng thụ điều đó. Dù nhiều lần cô vẫn cảm nhận được sự thay đổi nơi anh, nhưng cô luôn cho rằng anh yêu mình, sẽ không có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra.

Chưa bao giờ cô nghĩ tới ngày cô và anh xa nhau. Cô yêu anh, yêu rất nhiều. Nhưng đúng như người ta nói, con người càng ngủ yên trong tình yêu thì tình yêu ấy càng dễ dàng mất đi. Một ngày, anh không ra, cô nhắn tin trách anh dạo này thay đổi- điều mà cô cảm nhận nhưng không nói ra được. Và cô đã nhận được tin nhắn: “Anh xin lỗi vì dù cố gắng rất nhiều nhưng tình cảm anh dành cho em không giống như trước nữa”. Câu nói khiến cô thật đau và ngỡ ngàng. Cô khóc, chạy vào trong anh chỉ để yêu cầu anh nói lên điều đó. Và chính cái đêm không thể giữ được bình tĩnh, không thể kiềm nén “cái Tôi” quá lớn vốn ngự trị trong cô mà cô đã nói chia tay.

Cô ra về, khóc như chưa từng được khóc, anh lặng lẽ theo cô, lặng lẽ khóc theo cô. Để rồi qua “cái đêm kinh hoàng” ấy, không phải là cô mà anh là người muốn được chia tay. Anh đã quá mệt mỏi với tình yêu mà anh vun đắp, đã quá mệt mỏi với cảm giác không còn yêu như trước, anh không muốn nó tiếp tục như thế, thà một lần đau để anh có thể giải thoát mọi thứ, dù anh là người hiểu hơn ai hết tính cách, sự yếu đuối nơi cô. Anh biết, xa anh rồi cô sẽ suy sụp, sẽ khóc thật nhiều, sẽ không thể đứng dậy nổi ngay sau đó. Trong anh mọi thứ đang giằng xé, anh yêu cô? Cũng không biết có còn thứ gọi là tình yêu đó không, nhưng anh thương cô, anh sợ giọt nước mắt nơi cô. Anh cảm giác mình là người thật tệ khi chính anh là người làm cô đau khổ. Anh muốn vun vén ới tình đầu để nó có thể ra trái ngọt, hơn ai hết anh cũng muốn điều đó! Anh nghĩ về quãng thời gian mà anh và cô đã có. Nhưng ở đâu đó, trái tim anh nói rằng đã quá mệt mỏi, nó muốn dừng lại, đừng gượng ép nó quá, hãy giải thoát cho nó. Hai thứ giằng xé anh, anh không biết mình phải làm gì cho đúng, làm gì để tốt cho anh và để tốt cho cô?

3. Chương 3

Mất anh rồi cô mới biết mình yêu anh nhiều như thế nào. Cô không muốn đánh mất đi tình cảm hơn 1 năm trời một cách dễ dàng như thế, cô vẫn cảm nhận được anh còn yêu cô qua ánh mắt của anh. Cô quyết tâm phải níu giữ tình yêu này bằng mọi cách. Nếu anh không chấp nhận, ngày nào cô cũng chạy vào và quan tâm tới anh, cô không tin anh có thể không trở lại bên cô. Nhưng rồi, cô hiểu ra rằng có cố gắng một mình như thế cũng không được gì, cô càng khiến anh trở nên mệt mỏi hơn. Cô cũng không muốn nhìn thấy sự mệt mỏi từ người mà cô yêu. Cô gặp anh, nói ra những suy nghĩ của mình và cô cho anh thời gian suy nghĩ lại rồi đưa ra quyết định của mình.

Cô hiểu, anh của cô là người chín chắn, suy nghĩ kỹ trước khi đưa ra một quyết định nào đó, trong thâm tâm cô hiểu không còn gì để có thể trở lại, nhưng cô vẫn hy vọng, hy vọng một ngày nào đó anh trở về bên cô. Khoảng thời gian đó cũng khiến cô cảm thấy bình tĩnh hơn và suy nghĩ thấu đáo hơn. 1 tuần anh trả lời như cô vẫn nghĩ, cô biết nhưng nước mắt vẫn cứ rơi. Cô chấp nhận rời xa anh, chấp nhận chia tay để anh cảm thấy thoải mái cho dù trong tim cô như một vết dao cứa sâu, đau đớn và rỉ máu. Nhưng cô vẫn chấp nhận vì cô yêu anh và một điều sâu thẳm đâu đó, cô vẫn cứ hy vọng, vẫn cứ mong xa cô anh mới nhận ra vẫn còn yêu cô để quay lại...

Cô quyết định gặp anh lần cuối cùng để kết thúc, cô muốn một lần được bên anh, được yêu anh, được làm những thứ mình thích trước khi kết thúc. Cô cảm thấy như thế mình sẽ nhẹ nhõm hơn, thanh thản chấp nhận mọi thứ. Cô hẹn anh vào chiều thứ 7 và tham lam bắt anh dành trọn ngày chủ nhật ỉn. 28 tiếng gặp nhau, đến cô và anh cũng chẳng nghĩ lại chia tay như thế, vẫn vui vẻ, cười nói như đang còn yêu nhau, vẫn cà phê, gặp gỡ với bạn bè... không một ai biết điều gì đang xảy ra, không một ai có thể tin cô và anh chia tay, chỉ có hai người mới biết mình như thế nào. Đúng hơn ngay cả cô và anh cũng không hiểu vì sao lại thế? Nụ cười ấy, ánh mắt ấy, sự quan tâm ấy và cả những nụ hôn dành cho nhau, tất cả không phải là sự giả tạo hay sự gượng ép, miễn cưỡng. Vậy đó là cái gì? Anh không hiểu và cô thì càng không hiểu? 28 tiếng bên nhau, cô càng trân trọng anh hơn, càng yêu anh nhiều hơn, cô biết anh là người đặc biệt nhất mà cô đã từng gặp và có lẽ sẽ không gặp ai như thế. Anh không vì cái dục vọng cá nhân muốn chiếm đoạt như những người đàn ông khác, 28 tiếng, anh có cơ hội làm điều đó nhiều lần, ngay cả khi chính cô cũng đang muốn điều đó xảy ra, anh vẫn kìm nén được bản thân để giữ gìn cho cô. Cô trân trọng và thầm cảm ơn anh về điều đó. 28 tiếng, điều hạnh phúc nhất đối với cô là được nằm bên anh, được anh ôm để ngủ, được ngắm nhìn anh và nhất là sáng tinh dậy anh hoàn toàn là vẫn là của cô, hiện hữu trước mặt cô. Cô với anh giống như một cặp vợ chồng- điều mà bấy lâu nay cô vẫn thường nghĩ sẽ xảy ra... Nhưng giờ đây cô biết cô đã mất đi một tài sản vô cùng quý giá – là anh.

4. Chương 4

Cô và anh đi xem phim, lâu lắm rồi hai đứa không xem, tình cờ cô mua được vé xem phim với tựa đề “Hãy yêu vợ tôi đi”. Nhân vật trong phim giống cô và anh bây giờ, họ đã từng yêu nhau, tình yêu không phải lúc nào cũng đẹp như người ta nghĩ, sau một thời gian dài sống chung, cuộc sống của họ ngày càng ngột ngạt và nhàm chán, không còn cảm giác yêu thương như ngày nào, người chồng muốn ly dị, nhưng anh muốn cô vợ là người phải chủ động trước. Anh đã thuê anh chàng hàng xóm- kẻ sát gái chuyên nghiệp để quyến rũ vợ anh. Nhưng rồi, như người ta thường nói, khi thực sự mất đi thứ gì thì người ta mới biết trân trọng nó. Bộ phim khá giống với những gì mà anh và cô đang trải qua. Cô lặng lẽ lau những giọt nước mắt đang rơi, tránh không cho anh nhận ra rằng cô đang khóc. Cô khóc không biết vì nội dung bộ phim hay khóc vì chỉ một ít thời gian nữa thôi cô phải trả anh lại, và ngày mai thôi anh đã không còn là người yêu cô nữa. Kết thúc bộ phim, sau 3 tháng xa nhau và có người thứ 3 xen vào người chồng và người vợ vẫn trở về bên nhau. Anh thoáng hy vọng và bất chợt nghĩ ra một điều: “Liệu cô và anh có được như thế?”. Còn cô, cô kết nhất một câu trong bộ phim ấy “Sau dư chấn của cuộc động đất, người ta sẽ xây dựng lại một cách kiên cố và chắc chắn hơn”. Cô tin rằng nếu vượt qua được giai đoạn này, tình yêu của cô và anh sẽ bền chặt hơn. Cô mong được xây lại bức tường tình yêu ấy!

Dù có kìm nén bao nhiêu, dù có giả tạo bao nhiêu, nước mắt cô vẫn rơi ột kết thúc. Cô muốn lần cuối cùng anh sẽ được nhìn nụ cười của cô, nhìn thấy sự vui vẻ, thoải mái nơi cô để anh không cảm thấy khó xử, để anh cảm thấy nhẹ lòng. Nhưng cuối cùng cô vẫn khóc, làm sao cô có thể không khóc khi chỉ sáng nay thôi

cô vẫn nằm trong vòng tay của anh, trưa nay thôi cô vẫn được anh chăm chút khi ăn... Nhưng ngày mai, tất cả đã không còn nữa và có thể mãi mãi không còn nữa. Cô không được yêu anh, không được ôm, được hôn, được vùi vào ngực, được nhận sự quan tâm, chăm sóc từ anh nữa. Anh cũng khóc. Không hiểu anh khóc vì cảm thấy có lỗi với cô, cảm thấy thương cô hay vì trong trái tim anh cô vẫn còn hiện hữu trong ấy? Cô không hiểu cái nức nở khóc của anh là gì, không còn yêu sao anh lại khóc như thế? Nhưng cô sẽ không nói gì, cô hứa sẽ tôn trọng quyết định của anh.

Chia tay anh rồi, như cách mà cô vẫn nghĩ không yêu nhau thì thành người xa lạ, cô sẽ trả hết tất cả những gì anh mua cho cô. Nhưng cuối cùng cô không thể làm được điều đó, cô sẽ xem anh như một người bạn-một người bạn đặc biệt. Cô vẫn muốn hai người gặp gỡ, uống cà phê như những người bạn, dù biết rất khó với cô, nhưng thà như thế, thà được gặp nhau để quên nhau còn hơn là dồn nén bản thân mình quá.

5. Chương 5

Cô cảm ơn anh vì tất cả những gì anh đã dành cho cô, ngay cả sự chia tay dù buồn và đau khổ nhưng cũng sẽ khiến cô hoàn thiện bản thân mình hơn. Nhưng điều cô tiếc nhất, sự hoàn thiện ấy có thể sẽ không được dành cho anh. Cô nói với anh rằng, mai này, nếu cả hai không tìm được người yêu thì anh và cô sẽ trở về bên nhau, anh mỉm cười gật đầu đồng ý. Còn cô một lần xin được tin vào duyên phận.

“Em à! Hãy xem như chúng ta là cặp vợ chồng đang trong giai đoạn ly thân, từ nay tới Tết, cái khoảng trống đó sẽ giúp chúng ta nhận ra được nhiều điều. Khi đó, nếu còn tình cảm, chúng ta sẽ trở về bên nhau”... Đó là câu nói khi anh và cô gặp nhau, yêu nhau lần cuối. Lúc đó, cô biết cả anh và cô đều đang nhìn về một nơi xa xăm nào đó!

Cô ôm gối bông thật chặt vào lòng. Đó là món quà mà cô bắt anh tặng cho cô khi chia tay. Giờ đây, cô sẽ không còn cảm thấy cô đơn nữa. Cô đã có gối bông. Ngày mai, anh và cô đã không còn là của nhau nữa, cô sẽ rời xa Aah như cô đã chấp nhận. Giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên đôi má, thấm vào bộ lông của gối, lúc này đây cô đang khóc, ngày mai, ngày kia... cô vẫn sẽ khóc. Nhưng cô biết, cô sẽ không còn là cô của hôm nay, mạnh mẽ và lòng thanh thản hơn.

Gạt dòng nước mắt, cô ôm gối, đôi mắt cô và đôi mắt gối đều ánh lên sự hy vọng và hướng về một nơi nào đó! Và cho dù có như thế nào đi nữa, cô vẫn cầu mong cho anh được hạnh phúc!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-mot-cuoc-chia-tay-nhu-the>